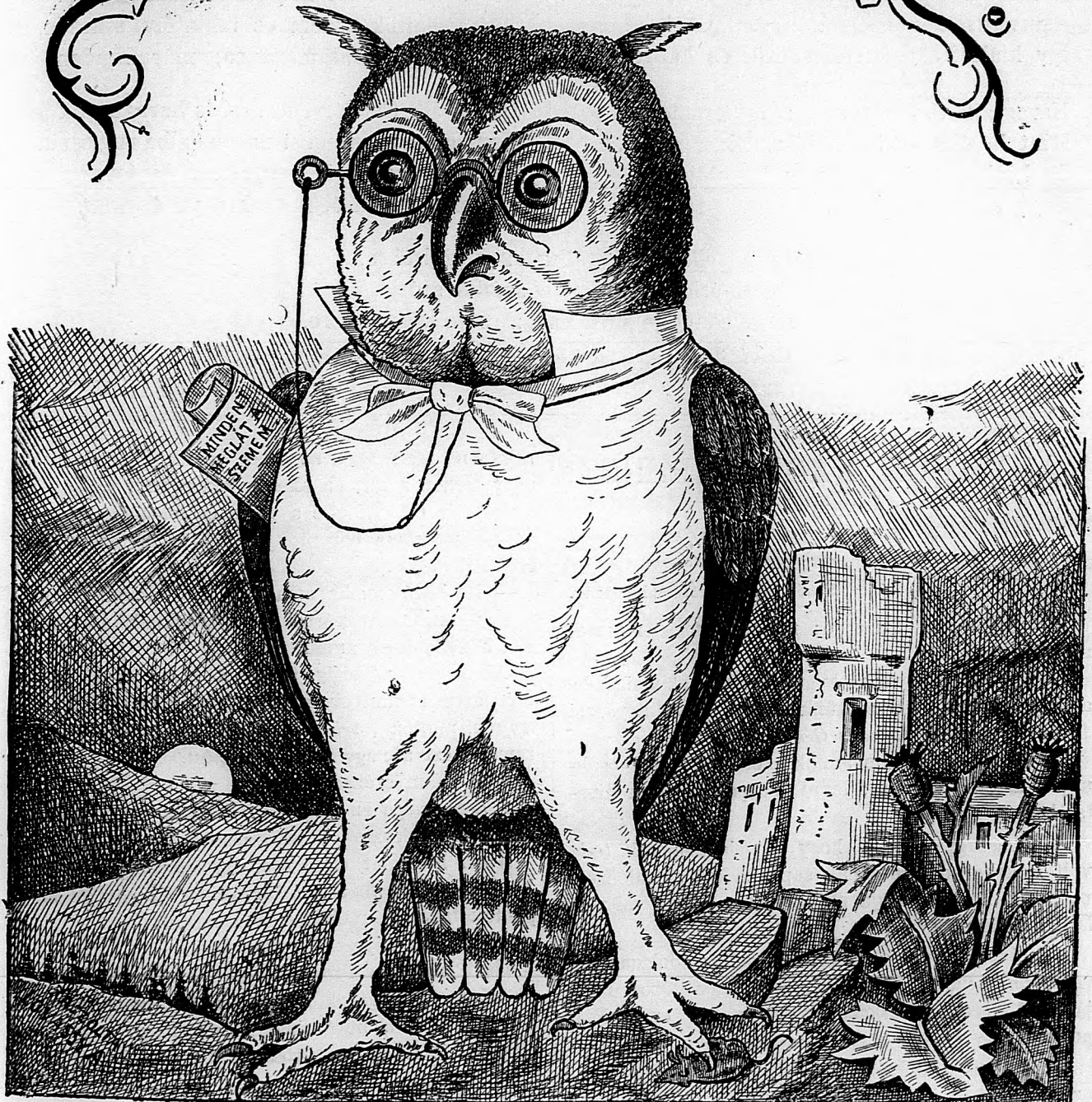

BACOLK

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
 LOVASSY ANDOR.
 SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
 NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
 ANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	frt.
Fél évre	-----	4	>
Negyedévre	-----	2	>

Egyes szám ára 16 kr.

HARAGSZIK SAL FERENCZ.

Haragszik Sal Ferencz, fogát csikorgatja,
A fején félre van a kalapja csapva,
Ujságírókat akar húzatni a fára,
Ujdondász húst óhajt enni vacsorára.

Haragszik Sal Ferencz, az orra is tágul,
A méregtől piros lesz a nyaka hátul:
Zsurnaliszta népség útálatos fajzat!
Igy kiált fel, aztán lecsücsül és hallgat.

Haragszik Sal Ferencz, a tollforgatókra,
Mint hálóba került légy az éhes pókra,
De hiába dörög, maga is jól tudja,
Hogy előle senki nem búvik a sutba.

Haragszik Sal Ferencz az ujságírókra,
Becsmérlő szavait tele szájjal szórja,
Nem gondolja meg és azt sem veszi észre,
Hogy a hová izél, az a saját fészke.

Haragszik Sal Ferencz, borzasztón haragszik;
Arczán a verejték gyöngyszeme patakszik;
Hej ezelőtt ő is szült igazabb gyöngyöt,
Dehát felejtjük el, vessünk rá göröngyöt!

Haragszik Sal Ferencz, hogy mindent kiírnak
És az ujságokkal maholnap nem bírnak.
Nincs előttük érdem és tekintély sincsen,
Napvilágra kerül manapság már minden.

Haragszik Sal Ferencz, mi is haragszunk ám,
Hogy bennünket most már oldalba rug csalfán,
Pedig egykor ő is pengette a lantot
És mint ujságíró, kacsákra pukkantott.

BAGOLY.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XXXIV.

HEGEDÜS GÉZA.

Mottó: Pénz a lelke mindennek.

Hátrább most vármegye; mikor városi emberről
zeng az ének.

Nyissuk ki Nagyvárad bugyellárissát, tekintsünk be
a nagy vasajton és nézzünk szeme közé a városi
főpénztárnoknak, *Hegedüs Gézának*.

Tulajdonképpen nem annak született a mi; csak-
egy véletlenül és akaratlanul cseppent bele a hiva-
táiba.

A dolog úgy történt, hogy egy időben sok *terhe*
volt Nagyvárad városának, sopánkodtak az adófizető
polgárok, hogy ki fogja elbirni azt a sujt, a mi vál-
laikra nehezedik?

A polgármester is kétségbe esett a dolgon; de
véletlenül bevetődött a *Hegedüs Géza* vasáros bolt-
jába. A derék kereskedő éppen akkor emelt le a
polcraól egy három mázsás kocsitengelyt.

A város feje megrázta a fejét; azután oda ment
az óriáshoz és így szólt hozzá: kedves barátom mon-
dok magának valamit.

— Na mit?

— Hát azt mondom, hogy zárjuk be ezt a boltot.

— Már azt a bolondot nem teszem, válaszolt a
vasgyűrő.

— Igen de nekem ilyen emberre lenne szükségem,

mint ön; mert ezek az óriás vállak elbirják azt a
nagy terhet, a mit én akarok reá rakni.

Hegedüs Géza letette a vasat és felemelte a fejét;
azután megrázta bozontos üstökét és így szólt: nem
értem a dögöt!

— Na barátom, ha nem érti, hát kimondom ma-
gyarán, én magát városi pénztárnoknak szemeltem
ki; a jó Isten is annak teremtette az ilyen embert

A vasgyűrőn végig futott a hideg erre a fel-
szólításra, azután olyan jóleső melegség ömlött szét
tagjain, mintha forró olaj ömlött szét tagjain. Maga
remélte ezt a nagy megtiszteltetést.

Alig tudott szóhoz jutni.

A dolog vége az lett; hogy bezárta a vasáros bolt-
tot és megválasztották pénztárnoknak.

Mikor hivatalát elfoglalta, legelső dolga az volt,
hogy *megvasaltatta* a pénztár ajtaját és egy jól meg-
pántolt ládát ajándékozott a városnak.

Csakhamar népszerű ember lett.

Tisztviselő társai megkedvelték, mert víg czimbora;
az adófizető polgárok sem haragudtak rá, mert nem
gorombáskodott, mint más pénztárnok, egyszóval a
rézpénzt is olyan szakértelemmel csörgeti ő, mint a
felhérczvasat.

Nemsokára a tűzoltók is méltányolták érdemeit és
megválasztották alparancsnoknak. Hú bajtársa lett ő
Mezey Mihálynak; a kivel együtt szokott sörözni a
Bazár-beli kerekasztalnál.

Mert bírja, nagyon bírja az italt.

Egy pár pohár sör nála meg se kotytyan; az öreg
Dréher is tiszteli őt, mint egyik lelkes fogyasztóját

Hegedűs Géza.

és a nevenapjára küldött neki egy hatalmas sörös poharat; azonban ebből az öblös edényből csak sátoros ünnepek alkalmával iszik a fiatal *Gambrinus*.

Tavaly ősszel szabadságot kért, pihenni akart menni, mert megszédült a sok pénzolvasástól. A házi orvosa *Borszékre* küldte, ő azonban *Pilsenbe* utazott, mert azt tartja, hogy a *saranyu* víznél jobb a keserű sör.

Neki dalmahodva, ujult erővel jött haza, képes lett volna öklével szétverni a *Vaskaput*.

Mikor kezét szoritott *Rács Mihálylyal*, a város pennája feljajdult és összetört ujjával egy hétig nem tudott írni sem jegyzőkönyvet, sem vezérczikket.

Igazi athléta. Ha véletlenül *Nagy Lojos* király idejében születik, ő gyilkolta volna meg a cseh vitézt, nem *Toldy Miklós*.

Olyan mellkasa van, hogy bátran elférne benne egy raj méh.

Büszke is a daliás férfira a tanács; ezt onnan tudjuk, mert midőn Öfelsége itt járt, *Hegedüs Géza* nem akart részt venni a küldöttségben; de ráparancsolt a polgármester, hogy muszáj díszruhába öltözni, mert kevés a magyar typus a deputációban.

Bordé Ferencnek pisze sváb képe van, *Busch Dávidról* látszik, hogy cseh, *Rimler Kárcly* főkapitány is inkább tót, mint magyar; *Kunz Gusztáv* pedig olyan francia kecske, mint a parancsolat.

Ilyen körülmények között beadta a derekát *Hegedüs-Géza* és felvette a kaczagányt.

Hej, nem is bánta meg, mert nagyon megnézték a menyecskék meg a leányok, olyan takaros díszmagyar volt.

Magyar ember is ő tetőtől talpig, nem is tudná elhagyni ezt a hazai földet. Azok közül a ritka pénztárnokok közül való, aki nem kacsingat *Amerika* felé.

Oh látnátok őt, mikor tűzbe jön! Látnátok a lobogó lángok közt és a sustorgó parázson.

Minő rettentetlen bátorsággal, zúzza, veri szét az üszkös gerendákat; kivált mikor bajtársai locsolják a vízpuskával.

Cakhogy a rágalom nyelve azt állítja, hogy az a vízpuska is kőbányai *sörrel* van töltve s azért állja olyan türelmesen annak a sугarát *Hegedüs Géza*.

Mindegy! Legény ő a talpán s miután pénz a lelke mindenék, el lehet mondani, hogy *Hegedüs Géza* a városház lelke.

Izé.

ÚJDONSÁGOK.

— **Személyi hír.** *Juricskay Ákos* keresztesi szolgabíró egy napi tüzoltó tanfolyamra berukkolt Nagyváradra. Az első oktatást már meg is kapta a *Bazárban*.

— **Rimanóczy Kálmán** jeles építőmesterünk befűtött az *iparos-körnek*, a mennyiben annak egy közép ló- illetve légvonatu kályhát ajándékozott.

— **A zenekedvelők** mai estélyére *Hillinger Lipót*, a «*Fekete Sas*» bérlője megrendelte a *gyantát*, még pedig az érmellékről.

— **Növekedő iskola.** A hat emeletes *Dudek* házat csak nem rég degradálták négy emeletűvé; most azonban az abban levő *négy* osztályú népiskolat *hat* osztályúvá emelik fel.

— **A vashíd** munkálataihoz nem soká hozzáfognak. Bizony ideje is már, mert az a régi, korhadtt fahíd, nagyon *avas híd*.

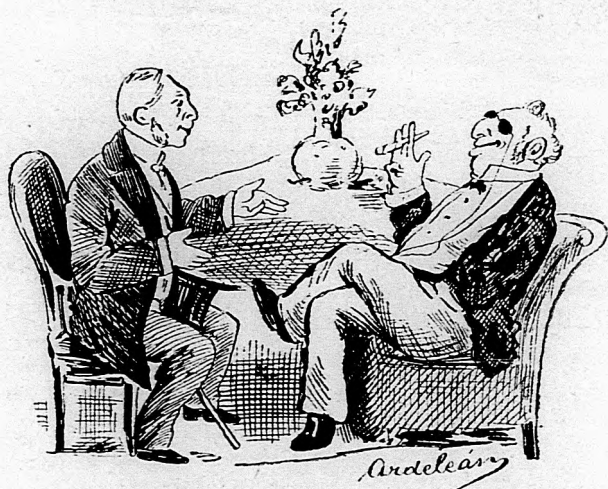
— **Szilágyi miniszter öröksége.** A városi árvaszéknél most fedezték fel, hogy néhai *Szilágyi Lajosnak*, az igazságügy-miniszter édes apjának hagyatéka maradt. A dologban csak az a furcsa, hogy ezen ügyben *Szilágyi Dezső*, mint *kiskoru* szerepel.

— **Uj városház.** *Derecske* nagy község új városházát épített, még pedig hagymából: mert az olcsóbb ott, mint a téglá.

— **Matiné** lesz a jogakadémián; mint értesülünk, az előadásokon nők is részt vesznek, többek közt *Matiné* urhölgy a ki férjétől *Matyitól* fog szavalni költeményeket.

— **Drágasági pótlék.** A városi lovak részére drágasági pótlékot kért a gazdasági tanácsos, mert feljebb ment a zab ára.

RÉGI DOLGOK.

— *Khedves gróf* ur, én a *Regina* lejánommal nem adhatok thübbet, mint nyolczvan ezer phengő hozománt.

— Nem úgy lesz az tisztelt *Rosenvasser* ur, az én családom *régi* család, czimerem is *régi*; ennél fogva azt hiszem, hogy a *Régikével* adhat ön kerek százezer forintot.

— Jól van adak; de nyolczvan ezret *ój* phénzbe; hős ezret pedig *Kossóth* bankóba.

— Ugyan ne tréfáljon!

— Nem tréfálok, egisz komoljan mandam; mert láthom, hodj ön nadjon szhereti a *réggi* dulgakat, már phedig azt hiszem, hogy a *Kossóth* bankó elég *réggi*.

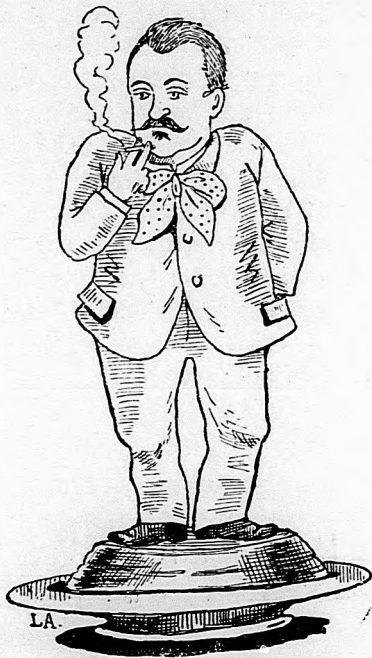
ELSZÓLTA MAGÁT.

Emiliám, drága Emiliám, mondd csak, ha én meghalnék, el tudnál-e te engem felejteni?

Soha egyetlen *Lászlóm*, soha; mindig példányképül állitalak oda a *második* férjemnek.

É D E S S É G E K.

— Feltálatja Rusz Károly. —

Jesszusom! Nate esz mékis porszasztó!
 Vremán horripil!
 Mekesett rajtam a naty szétyen; mek pizony; mek
 petik a mult héten.
 Instálom, úty történt a tolok, hoty elfotyott a hasé!
 Ah, szet infami!
 Éppen ety nópel szoszetás folt nálam.
 Persze elkesztőtött a maszerè.
 A páró *Könixfarter* folytonosan csak enkem posz-
 szantott; csinálta neki a kontrát a *Pöti Pali*, mek
 a *Toposzi*; asz asz iszé, asz a Péla von *Pakacs*; a
 mek elakart külteni hasé után *Müllerhesz* a pékhesz!
 Na aszt már nem enketem; na eszt a szétyent már
 túl nem éltem folna.
 Ota állottam asz ajtóhosz és elkiáltottam makam,
 hoty lélek asz ajtón se ki, se pe!
 Hát mit tehetek én róla, hoty a szoszetás olyan
 naty étkü?
 Nate nem is úty folt asz réken; mert eszelött nem
 annyira enni jött hosszám a hotfolé; mint inkápp
 aszért, hogy nópel mótra amúsziroszsza makát.
 A trics-tracs után köfeteszett a mákáó, asz isteni
 üssük el.
 Ma már féke asz efajta tolkoknak; sutpa csaptam
 a netyfenkét lefelü szánt Ecritürt.
 Tutya a szerencsékes ék, más filák is fan most,
 eljátszottuk a Tifina-kométiát; összerokkant esz a mi
 társaságunk, mint a poshadt krém.
 Aszért is fatyok én olyan nervöz, mert elönt asz
 epe, elönt a keserüsék. A kisasszonynyal is korom-
 páskotom, a fentékeimnek sem iken köszönök; a
 Netyöfel is összerukom néha a patkót és szeretném

a fejemet ety ostyasütöfel szétszúszni, olyan puta,
 olyan kápa fatyok.

Hiápa tukom pe a két fülemet fattáfal, mékis szük
 asz atyfelóm.

A toktorok aszt állitják, hoty látýul; petik tehoty;
 csak asz etyhanku élet keserit el. Posszant esz a
 mintennapisák! Asz izskalom adja meg nekem a
 szavoár vivr-t.

Enkem csak a kékférüek tutnak animiroszni.
 Szentsékes ék, te mikor itt nincsen élék hoch
 arisztokratis társasák.

Asz utfari szárító, utfari emperek után epe.
 Mékis naty apszürdité, hoty a ki *étesséket* tyúrok,
 nekem letyen *keserü* asz életem.

Nate mintety! Letyen úty, a mint te akarot étes
 Jesszusom!

Ah, te mill partonn!

Jön ety csepp kékfér!

Repülök!

Sietek!

A mi folt, üssük el!

T O L L H E G Y G Y E L.

— A «Nagyvárad» pályázatára —

irta: *Essem kisasszony*.

Nagy az én bánatom, mely lelkemet nyomja,
 Fájó sebeimet enyhitse a nyomda.
 Mióta kítüzte dijját a *Nagyvárad*,
 Azóta szivemben epedő vágy támad.
 Pályázni akarnék én is a tárczára,
 Érdemet szerezni az ezüst tálczára.
 Főzőkanál helyett pengetem a lantot,
 Bár ezért a mama körmömre koppantott.
Szövöm a meséket, *sütöm* a sok verset,
 Mégis hagyok köztük egynehányat nyersset.
 De míg kezem között fürge tollam forgott,
 Mégis meggondoltam ezt a visszás dolgot.
 A magam nevében irjam-e a tárczát,
 Avagy elrejtőzzem és használjak álczát?
 Félre tőlem irás, penna, kalamáris,
 A sok irkafirkát utálok én már is,
 Nem fogyasztom tovább a drága jó tintát;
 Inkább sütök, főzök, kolbászt, palacsintát
 S ha írásra biztat bús *Iványi Ödön*,
 Nem hallgatok reá s a harisnyát kötöm;
 Mert bár a fegyvere neki is az olló,
 Mégis mi ránk szorul; csipje meg a holló.

A KIVÁNCSI.

— Jaj mama, tegnap este felmáztam a czirkusz
 tetejére és beláttam.

— Hát aztán édes fiam mit láttál?

— Bizony én semmit, mert épen *szünet* volt.

EZÜST LAKODALOM.

— Illusztrált hírlapi cikk. —

Kérges Mihály polgártársunk, pártunknak derék tagja, a csizmadia czéh érdemes elnöke, tegnap előtt ülte meg, *csendes családi körben*, holdog házassága huszonötödik évfordulóját.

SÜRŰ SÖTÉT ÉJJEL.

Szapora Ferencz úr és Lassú Mátyás városi bakter nyájas-kodásai.

— Hó megájj! Vagy úgy! No mán megint a tekéntetes úr botorkál itt a *Rikót* úr háza környikin?

— Miköz hoz brátom; jobb lenha nem szüntlen gem szolgatna, hanem kább a toljokat vinné dutyba.

— Mit bánom én a tolvajokat, mikor úgyis víge van az velágnak, mer, hogy mos mán megszúnik jaz kinyelmes bakterkodás, oszt jön a pontyos rendörsig. Jön bijon, mán tanétanak is bennünket mindenféle tudományokra.

— Ugyan brátom, mire let gokat tantani? Szen olyan vastag a gok kopnyája, mint az ágygolyó.

— Hát a bija kirem szeretettel, de jazir puhita-

nak rajta; még pég ugy, hogy minden kantárgyat más kapetány ur ád elő. Példának okáir *Rinylér* ur a szolgálati szabályzatot magyarázza; *Gyerő* alkapetány ur a büntető meg a kihágatási törvint; *Popóczy* ur az városi szabórendeletet; *Lörinczy* beztos a gyakornoki szabászatot; a fijatal doktor *Birkovits* meg a renydóri egissignek az ügyirül indítványoz, hogyhát mikip kell a nyavajáktul őrizkedni. Lesz is ész minálunk! Ahun üres a koponyánk, teles teli lesz nagy tudományyal. Utójjára is lát engem a tekéntetes ur ebbe a mundirba; mer mán a jövő héten kisen lesz az uj uniformis.

— Naszen, hiszen zir csak nem lesz takrosabb a *Kronuccza*, zir csak lesz betris meg zúrzar.

— Hászen lesz, lesz; merhát az elkerülhetetlen; elbija; de mégis csak fordul egy kicsit a sorja.

— Nem szem! Zonban zir csak legyen ugy, mint ga karja.

— Jóczkát!

TÖRVÉNYSZÉKI CSARNOK.

— Jákób Bimselstein hites tanu panasza. —

Thekhinthetes khiráli thürvinszék!

En abba nem nyogszom, hogy a Jónász *Wasserbürger* válthóhamisítási ögyében sak randjas két flóhrt thetszett megájlaphítani, mint diórnom khom-petenczet!

— Csilapuljon *Bimselstein* barátom, csilapuljon, mert a tanuskodás minden embernek polgári kötelessége.

— Na, khüszönök a biró úrnak, ilyen alcsó phalgári khütelessig!

— De nézze csak *Bimselstein*, ha majd maga kerül ilyen bajba, akkor meg a *Wasserbürger* fog mellette leszállított áron tanúskodni.

— Na, akkor helyes, belenyugszom!

KLÁRIKÁHOZ.

Oh Klárim édes, sujt az átok érted;
Mert gyűlölsz, mint én a phylloxerát,
Esdő szómat — tán daczból — meg nem érted,
— Oh, «Müvelt társalgó!» szégyen reád! —
Könnyen pattantja mindig vissza vérted,
Szemem hódítani vágyó tűznyilát;
Fagy ponton állasz Celsius szerint,
S ezért érzek én lélekölő kint.

Megláttalak s egy percz határozott;
Mert bájjaidnak rabja lettem én,
Te röpke percz, oh légy te átkozott,
Ha ép miattad lesz sorsom kemény!
Miként, ki tűz fölé rossz fát rakott,
Ugy drukkolok, hogy megcsal a remény,
A mely dagasztja folyton keblemet
S fülembé zúg a sátán: «Meglehet!»

Malőrös lettem szörnyű bánatomban,
Egem szekunda felhőktől borul,
Ha vágyom mentő blicczelésre — nyomban
Fülön csíp egy, vagy más professor úr.
S hozzá mikor még ily nagy bánatom van
Böjttől zsebem soványra lapul,
Mi lesz, ha míg colonne s bál lelkesít
Kövér gázsival papám sem segít?

Recht néni rám oly nyájasan tekintett,
Ha kísézőnek mentem én eléd
S most tudja tán, hogy én irám le mindet,
Mi néked volt feladva szende szép!
Ha olykor reám néz, mint az, ki csinyt tett,
El nem birom sötét tekintetét,
A lelki vád rút gyilka szíven ér,
S tőled fel sem vevés ezért a bér.

Miért e kín?... Ah ily vad indulattal
A zöldszemű rut szörny miért kísért?
Edward de Sas, miként az éjt a nappal,
Én ugy gyűlöllek... s még kérded: miért?
Hah néked rontok vészes indulattal
S kezem talán még fürtjeidhez ér!
Kit önmagáért nem szeret leány,
V arázsszal győzhetsz, csak te don Juan!

Oh Klári lelkem, rám is nézz; — különben,
Mint ő volnék tán én is oly legény!
Ő mit sem tesz meg s bármit kérj te tőlem
Megteszem; bár legyek koldus, szegény.
Mi kell? Beszélj! Gondolj jót felőlem;
Oh hadd biztasson engem a remény!
Azt nem bánom én, ha kacsingatsz csalfán.
De meg nem türlek egy don Juánka karján.

Még egyszer esdve, térdre hullva kérlek,
Ne válassz *Sast*, míg van *galamb* elég,
Legyek galambod és én óva védlek,
Haragra gyúlva zengjen bár az ég.
Ha megengeded hazáig kísérlek;
Olvadjon fel kis sziveden a jég.
Oh tedd meg hát, úzd el a Sas fiut
És adj nekem ma délben rándevut.

Esernyős Karika,
VII-ik gimnáziumi osztály tanuló.

ELMÉLKEDÉSEK.

— Pater Teodosius sóhajtozásai. —

Per amorem Dei!
Ki hitte volna, hogy
szerzetes legyen a pri-
más?

A katolikus egyház
sebeire a klastrom fa-
lai közt találták meg
a flastromot.

*

Annyi bizonyos, hogy
Pannonhalmánál fé-
nyesebb hely az esz-
tergomi halom.

*

Én ötven év óta
ellent állok az ördög
csábításainak; még
sem kapom meg ere-
nyeim jutalmát.

*

Azt mondják a síron
túl, a feltámadás után
kezdődik az üdvözítő boldogság; csakhogy én nem
fogok feltámadni; mert oly édesen, oly mélyen al-
szom, hogy az arkangyal trombitáját sem hallom
meg a saját horkolásomtól.

*

Ugy elnézem az udvaron a kappanokat, hogy milyen
erényes életet folytatnak azok is.

*

Az én boldogságom, az én vágyam különben a jó
konyha; azt pedig a klastromban is feltalálom. Azt
hiszem, látszik is rajtam.

*

A kígyó fejére ráhágtam és elkerülnek engem a
gonosz indulatok fulánkjai, különösen tíz esztendő óta.

*

Olyan illetlen termetem is van nekem, de mit te-
hetek róla, ha a szent élettől neki gömbölyödik az ember.

*

De azért uram legyen úgy, amint te akarod; áldas-
sék szent neved érette!

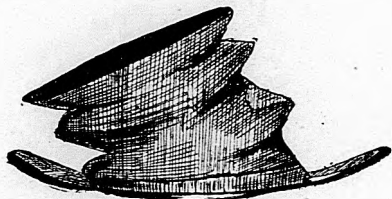
Sanctificetur nomen Tuus!

CSELÉD-SZERELEM.

János inas és Julcsa szobalány,
Szerették egymást forrón, igazán.
Együtt pucolták a kést és kanalat,
Miközben ajkra ajk tapadt.
De Julcsát elcsapták, mert a földre
Ejtett egy csészét és széjjel törte.
Reggeltől estig zokogott szegény
És vele fülest sirt a bús legény.
A leány elment s más helyre állt,
Az uj háznál uj babára tálalt;
János szintén megvigasztalódott,
S a szakácsné kap most tőle csókot.

TALÁLTATOTT.

Tegnap virradóra a kert-utcán egy jó karban levő
cylinder találatott.

Tulajdonosa kellő igazolás mellett átveheti szer-
kesztőségünkben.

FÖLDRAJZ.

— Egy történetbúvár könyvéből. —

Ki hinné, hogy *Árpád* fejedelem *Biharmegyében*
lakott?

Igen itt lakott s annyi bizonyos, hogy az *Árpád*
várkastélya *Árpádon* volt.

Ezt az állítást igazolják a környéken levő falvak
és városok elnevezései.

Ugyananis *Madarászon* voltak a fejedelem *madarai*;
a *fácánok*; *Tulkán* a *tulokjai*; *Szalontán* hiztak a
szalonnának való sertések; *Barmódon* a *barmai*;
Gyapjun a *birkái*; *Ókrösön* az *ökrei*; *Bikácson* a *bikái*;
Gesztén a *gesztenyés* kertje és az is bizonyos, hogy
Gyantán sokszor *gyantázott* az öreg ur; *Méhkeréken*
pedig a *mély kerék* *vágásba* elakadt a hintója.

Ezek után senki sem kételkedhetik benne; hogy
Árpád *Árpádon* ette az *árpa kenyere*t.

VASUTON.

— Kérem tessék kiszállani mert ez nem dohányzó
kupé.

— Nem szállok.

— De kérem, itt én parancsolok; mert én vagyok
a *kondoktor*.

— Hiszen akkor mi rokonok vagyunk; mert én
meg a *Kohn doktor* vagyok.

ELKÉSETT FÜRDŐI LEVELEK.

— A SZENT-LÁSZLÓ FÜRDŐBŐL. —

(XXX. CZIKK.)

I.

1891 december 19.

A lábam megfájult s miután Magzarország Király-
hágón túli részében egy imakönyvben azt a feljegy-
zést találták oláhul írva, hogy a köszvény ellen már
1715-ben is a meleg vizet használták, hát ide jöttem
Hájó alá kiázni.

A hosszú *ősz alkalmat adott arra, hogy megfigyeljem*
a nap feljöttét és a nap lenyugtát.

A napnak *aranysárga* fénye volt, mely *halk morajjal*
indult meg és langyos szellő *alakult belőle*.

Felséges és *veszélyes* idő ez.

«*Ezt az időt* a Szent-László fürdő üde levegőjében
élvezni kell. Beh kár, hogy olyan kevesen látogatják.»

A hajdanában letarolt erdő ma már annyira meg-
nőtt, hogy kedves *árnyéket* ad a turistának még
télen is.

«Nekem legalább jól esett; mert kerek fejemről
aláhulló izzadságtól egy egy árnyas helyen megszaba-
dultam.

Szaporán döcögtem a kalauz után, kinek neve
Honcsák János, mesterségére nézve kertész.

Első pihenőnk a *kis banyánál* volt.

Hol elaludtunk, de felébredtünk és felmentünk az
orromra.

Este volt, midőn *Honcsák Jánossal* karonfogva
visszatértünk és a fürdőben egy rostélyost ettünk,
melynek ára 35 krajczár kenyér nélkül.

Vacsora után én egyet ásitottam, Honcsák János
is ásitott és megint elaludtunk.

Nyájas olvasóm! te is aludj el; legalább ezt
ajánlja:

Dus László.

TANU-VALLOMÁS.

— Mondja csak *Bordás Péter* szokta-e megverni a
vádlott: *Puskás József* a feleségét?

— Hát kérem alássan, tekintetes törvintivő urak,
bezony rendesen kijárt annak a menyecskének a
maga kompetenciája.

A szerkesztő postája.

Essem. Nagyon szépen köszönjük a jó-
ízű dolgot és mai számunkban kissé át-
passirozva, közöltük is. — **Kury Buri.**
Ja . . . ja. jajj! óh! Bizony ez nekünk való.
— **K. P.** (Budapest). Jól van, legyen aka-
rata szerint. — **Mimósa.** Nem csak ő, más
is. — **T. R.** Jönni fog! — **S. K.** Vidéki
dolgokat nagyon szívesen veszünk és ha
nyersen beküldi is, mi feldolgozzuk. Rajta tehát, várjuk.

H I R D E T É S E K.

3 ÓRA ALATT KÖKEMÉNYRE SZÁRADÓ

legfinomabb borostyán

SZOBAPADLÓ-LÁG

I. Schramm Christoph-féle 1 kg dobozban 1 frt 20 kr.

Schramm és Hörner-féle 1 kg dobozban 1 frt 10 kr.

Chitz és Meller-féle --- --- --- --- --- frt 90 kr.

KAPHATÓ

BERKES BERTALAN-nál

NAGYVÁRAD, Zöldfa-utca 33. sz.

Minták ingyen és bérmentve.

☛ VIDÉKI MEGRENDELÉSEK

gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

SZABADALMAZOTT CSERÉPKÁLYHA.

A téli idény közeledtével, addig is, míg részletes és mintákkal ellátott árjegyzékemet közrebocsátom, felhívom a t. közönség becses figyelmét

a Sipos-féle rendszerű szabadalmazott közép-légvonatu (közép-hőáramu)

cserépkályháimra,

melyeket a legesinosabb és legtartósabb kivitelben és színezésben folyton nagy választékban raktáron tartok, s melynek hasznosítási jogát **Magyarországra** megszereztem.

Ezen kályhák előnye a cserépkályhánál tapasztalt kellemes és egészséges hőáramlásán felül, **a szoba gyors felmelegítésében, az elért hőfok állandó megtartásában,** különösen pedig egyéb cserépkályhákhoz képest

a tüzelő anyag nagy megtakarításában nyilvánul.

Az ily rendszerű kályhák ezen előnyei gyakorlatilag már bebizonyították.

Az **árak** a nyújtott előnyök dacára **mérsékeltek,** úgy, hogy a megtakarított tüzelő anyag értéke az árkülönbséget már e tél folyamán fedezi. Ezen kívül a régi rendszerű csinos és tartós cserépkályhákat jutányos áron szállítom.

A raktár PALKOVITS IMRE kereskedése Fő-utca, Rimanóczy-ház, a nemzeti Kaszinó átellenében, hol a kívánt felvilágosítások készséggel adatnak.

Nagyvárad, 1891 szept. 12.

Mély tisztelettel

RIMANÓCZY KÁLMÁN.

HETILAPOKAT ÉS FOLYÓIRATOKAT,
KÖNYVEKET,

ÜZLETI KÖRLEVELEKET, ÁRJEGYZÉKEKET,
RECLAMOKAT, FALRAGASZOKAT

ÉS

GYÁSZJELENTÉSEKET
FORGALMI KIMUTATÁSOKÁT,

MEGHIVÓKAT ÉS BELÉPTI JEGYEKET,

ÁR- ÉS ÉTLAPOKAT,
TÁBLÁZATOS IRODAKÖNYVEKET,

NÉVJEGYEKET,

CZÉGES LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

SZÁMLÁKAT,

ÉS MÁS ITT ELŐ NEM SOROLT

NYOMTATVÁNYOKAT

GYORSAN,

IZLÉSESEN

ÉS

JUTÁNYOS ÁRON

KÉSZIT

LANG JÓZSEF NYOMDÁJA NAGYVÁRADON

RAKTÁRON TART

IRÓ-

ÉS

NYOMDAPAPIROKAT,

NÉVJEGYEKET,

LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

GARTON PAPIROKAT

A LEGNAGYOBB VÁLASZTÉKBAN.

*

EGYHÁZI NYOMTATVÁNYOK.

†

BIZOMÁNYBA VESZ VAGY KIAD

KÖNYVEKET ÉS RÖPIRATOKAT.

—

HIRDETÉSEKET

VALAMINT ELŐFIZETÉSI PÉNZEKET ELFOGAD

A „NAGYVÁRAD” NAPILAP

ÉS MÁS LAPOK SZÁMÁRA.

—

RAJZOK ÉS ÁBRÁK KÉSZÍTETÉSÉT GYORSAN ÉS JUTÁNYOSAN ESZKÖZLI.